

Sygn. akt III AUa 637/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Ewa Piotrowska (spr.)
Sędziowie	SSA Jolanta Ansion SSA Maria Małek - Bujak
Protokolant	Sebastian Adamczyk

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2012 r. w Katowicach

sprawy z odwołania M. K. (M. K.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

o prawo do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych

na skutek apelacji ubezpieczonego M. K.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Częstochowie

z dnia 18 stycznia 2012 r. sygn. akt IV U 1639/11

oddala apelację.

/-/ SSA J. Ansion /-/ SSA E. Piotrowska /-/ SSA M. Małek-Bujak

Sędzia Przewodnicząca Sędzia

Sygn. akt III AUa 637/12

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 18 stycznia 2012 roku Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Częstochowie oddalił odwołanie ubezpieczonego M. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C. z dnia 26 września 2011 roku, odmawiającej przyznania ubezpieczonemu prawa do emerytury

z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy ustalił, że ubezpieczony, ur. (...), w dniu 2 września 2011 roku złożył wniosek o emeryturę, załączając do niego między innymi wystawione przez (...) Sp. z o.o. w upadłości w O. świadectwo pracy z dnia 30 czerwca 2004 roku, z którego wynika, że w okresie od 1 sierpnia 1977 roku do 30 czerwca 2004 roku wykonywał pracę w warunkach szczególnych na stanowisku sprzedawcy paliw.

Sąd I instancji ustalił, że wnioskodawca w okresie:

- od 7 października 1968r. do 16 grudnia 1968r. był zatrudniony u J. H.;
- od 23 kwietnia 1969r. do 10 maja 1971r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) S.A. w C.;
- od 20 sierpnia 1971r. do 30 kwietnia 1975r. był zatrudniony w Cementowni (...) S.A. w R., i w tym w okresie - od 26 października 1972r. do 16 października 1974r. - odbywał zasadniczą służbę wojskową;
- od 20 maja 1975r. do 31 lipca 1977r. był zatrudniony w Politechnice (...) w C.;
- od 1 sierpnia 1977r. do 30 czerwca 2004r. był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. w upadłości w O.;
- od 1 sierpnia 2004r. do 31 grudnia 2004r. był zatrudniony w Firmie Handlowo - Usługowej (...) w M.;
- od 21 stycznia 2005r. do 20 stycznia 2006r. pobierał zasiłek dla bezrobotnych;
- od 9 lutego 2007r. do 31 grudnia 2008r. był zatrudniony w (...) Sp.j. w R.;
- od 21 stycznia 2009r. do 20 stycznia 2010r. pobierał zasiłek dla bezrobotnych.

W dniu 1 sierpnia 1977r. ubezpieczony podjął pracę w Przedsiębiorstwie Państwowym (...) w O. na stanowisku starszego sprzedawcy. Miejscem świadczenia pracy była Stacja Paliw Nr 1 w C.. W chwili zatrudnienia ubezpieczonego na stacji pracowały już cztery osoby, tj. A. J. zatrudniony na stanowisku kierownika, Z. P. zatrudniony jako zastępca kierownika oraz W. S. i J. L. (1) zatrudnieni jako starsi sprzedawcy. We wrześniu 1977 roku zatrudnieni zostali jeszcze C. R. (starszy sprzedawca) i J. L. (2) (sprzedawca), w związku z czym łączna obsada stacji wynosiła siedem osób. Do obowiązków ubezpieczonego, jako sprzedawcy, należało wydawanie paliwa z monitora oraz smarów, wykonywanie usług towarzyszących sprzedaży, tj. czyszczenie szyb, reflektorów i tablic rejestracyjnych, wydawanie innych towarów sprzedawanych na stacji, czyszczenie stanowisk dystrybucji paliwa i smarów, zastępowanie kierownika stacji podczas jego nieobecności. Z dniem 1 stycznia 1980 roku ubezpieczonemu powierzono stanowisko zastępcy kierownika stacji i od tej daty do jego głównych obowiązków należało nadzorowanie i koordynowanie pracy pozostałych pracowników stacji, przeprowadzanie codziennej inwentaryzacji zapasów paliwa i smarów oraz zamawianie uzupełnienia zapasów, przyjmowanie gotówki za sprzedane paliwo i smary oraz zlecanie wydania sprzedawcom zapłaconej ilości paliwa i smarów, potwierdzanie dokumentacji dostaw paliwa i smarów, sporządzanie dziennego raportu sprzedaży, odprowadzanie utargu do banku. W okresie piastowania przez wnioskodawcę stanowiska zastępcy kierownika na stacji zatrudnionych było siedmiu pracowników - Z. P. (kierownik), odwołujący, J. L. (1), J. L. (2), J. D., C. R. i A. B., przy czym w grudniu 1982 roku odszedł z pracy J. L. (1) a na jego miejsce przyjęto T. K..

Z dniem 1 listopada 1984r., w związku ze śmiercią Z. P., ubezpieczonemu powierzono stanowisko kierownika stacji. W chwili obejmowania przez ubezpieczonego stanowiska kierownika stacji zatrudnionych w niej było sześciu pracowników, w tym odwołujący, a od kwietnia 1985 roku stan zatrudnienia ustabilizował się na poziomie kierownik plus czterech pracowników. Okresowo - w związku z rotacją pracowników - zdarzały się krótkotrwałe wahania liczby

zatrudnionych. W związku z tak ustabilizowanym poziomem zatrudnienia pracodawca zorganizował pracę w ten sposób,

że pracownicy zostali podzieleni na dwuosobowe zespoły o stałym składzie, pracujące w zależności od okresu w systemie dwa dni pracy od 7:00 do 19:00 i dwa dni wolne lub jeden dzień pracy i jeden dzień wolny, a kierownik pozostał nieprzypisany do żadnego zespołu i pracował codziennie, ale w mniejszym wymiarze czasu pracy (6-7 godzin) bez zachowania stałych godzin rozpoczęcia i zakończenia pracy.

Na stacji znajdowały się trzy dystrybutory paliwa, obsługiwane wyłącznie przez pracowników stacji, oraz niewielki sklepik (zwany „melamina”), w którym sprzedawano oleje, części zamienne oraz akcesoria samochodowe. W sklepie wypisywano też rachunki

i faktury dla klientów. Przy dystrybutorach stale znajdował się jeden pracownik, a drugi w tym czasie wypisywał rachunki i faktury (ręczne wypisywanie dokumentów było bardzo czasochłonne), jednakże w przypadku większego ruchu przy dystrybutorach pracowało dwóch pracowników, a w sporadycznych sytuacjach dystrybutory obsługiwało trzech pracowników równocześnie (dwóch sprzedawców i kierownik), przy czym były to sytuacje wyjątkowe, albowiem zawsze ktoś z obsługi stacji musiał być w sklepie aby prowadzić sprzedaż artykułów ze sklepu i wypisywać rachunki.

Z chwilą awansowania ubezpieczonego na stanowisko kierownika stacji doszło do likwidacji dotychczas zajmowanego przez niego stanowiska zastępcy kierownika. Zakres czynności ubezpieczonego został więc zwiększony o kolejne obowiązki takie jak: realizacja ustalonych planów sprzedaży, kontrola dostaw paliwa i smarów pod względem ilości i jakości, udział we wszelkiego rodzaju kontrolach prowadzonych na stacji (z centrali. Sanepidu, Straży Pożarnej, Policji, itp.), których liczba wynosiła co najmniej 10 w miesiącu, a bywały okresy, że kontrole odbywały się codziennie

W oparciu o dokonane ustalenia Sąd I instancji uznał, że odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ nie legitymuje się on co najmniej 15 letnim okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Spór w sprawie dotyczy okresu zatrudnienia ubezpieczonego w (...) Sp. z o.o. w O. od 1 sierpnia 1977 roku do 31 grudnia 1998 roku, w tym od 1 sierpnia 1977 roku do 31 grudnia 1979 roku na stanowisku starszego sprzedawcy, od 1 stycznia 1980 roku do 31 października 1984 roku na stanowisku zastępcy kierownika stacji, a od 1 listopada 1984 roku do 31 grudnia 1998 roku na stanowisku kierownika stacji.

Oceny okoliczności faktycznych sprawy Sąd I instancji dokonał w oparciu o art. 184 ust. 1 w zw. z art. 32 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009r. nr 153, poz. 1227

ze zm.), mając jednocześnie na względzie treść uchwały Sądu Najwyższego z 13 lutego 2002r., III ZP 30/01 (OSNP 2002/10/243), oraz w oparciu o rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 ze zm.), które regulują materię określoną w przepisie ustawy, a więc wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk, oraz warunki, na jakich osobom wykonującym te prace przysługuje prawo do emerytury. Sąd I instancji podkreślił, że zachowały zatem moc przepisy § 4 - 8a określające wiek emerytalny i okres wykonywania pracy w szczególnych warunkach pracowników wykonujących prace wyszczególnione w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia, przepisy § 9 - 15 określające wiek emerytalny i warunki przechodzenia na emeryturę osób zatrudnionych w szczególnym charakterze, a ponadto przepis § 3 określający ogólny wymagany okres zatrudnienia oraz przepis § 2 ust. 1 stanowiący, że okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Zgodnie z § 3 w/w rozporządzenia do uzyskania prawa do emerytury wymagany jest dla mężczyzny okres zatrudnienia w wymiarze 25 lat. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo gdy ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych (§ 4 ust. 2). Praca w warunkach szczególnych winna być wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku (§ 2 ust. 1).

Sąd I instancji podkreślił, że okresy pracy w warunkach szczególnych wskazane w powołanym wyżej rozporządzeniu w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach mogą być wykazywane przez zainteresowanego przed sądem wszelkimi środkami dowodowymi przewidzianymi przez Kodeks postępowania cywilnego, a w szczególności dokumentami z osobowych akt pracowniczych, zeznaniami świadków, wyjaśnieniami stron.

Sąd Okręgowy wskazał także, że świadectwo pracy (świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych) jakkolwiek jest dokumentem ważnym, to zawiera jedynie oświadczenie wiedzy i nie jest to dokument prawotwórczy (mający znaczenie prejudycjalne dla ustalania ewentualnych przyszłych uprawnień), a okoliczności w tym dokumencie potwierdzone przez pracodawcę, podlegają weryfikacji zarówno w postępowaniu przed organem rentowym, jak i w postępowaniu sądowym.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy uznał, że do okresów pracy w warunkach szczególnych nie można zaliczyć ubezpieczonemu okresu zatrudnienia na stanowisku zastępcy kierownika i kierownika stacji paliw od 1 stycznia 1980r. do 31 grudnia 1998 roku, bowiem w tym czasie zasadniczą część czasu pracy zajmowały bowiem wnioskodawcy czynności administracyjne: sporządzanie dokumentacji związanej z obrotem paliwami, w tym analiza stanu magazynowego, zamawianie paliw, przyjmowanie dostaw i rozliczanie sprzedaży z centralą, udział we wszystkich odbywających się na stacji kontrolach, których liczba wynosiła co najmniej 10 w miesiącu, a bywały okresy, że kontrole odbywały się codziennie, rozliczanie utargów, odprowadzanie gotówki do banku lub na pocztę. Zamawianie towarów do sklepu, wystawianie faktur i rachunków za sprzedane paliwo oraz sprzedaż towarów w sklepiku. Jedynie okazjonalnie, w sytuacjach wyjątkowo nasilonego ruchu na stacji lub nieobecności któregoś ze sprzedawców ubezpieczony obsługiwał dystrybutory z paliwem.

Ustalenia w powyższym zakresie Sąd I instancji oparł w głównej mierze na zeznaniach słuchanych w sprawie świadków Z. K. (zatrudniony w (...) od maja 1996 roku do czerwca 2004 roku), W. W. (zatrudniony w (...) od 15 stycznia 1991 roku do 1 kwietnia 1996 roku) oraz K. W. (zatrudniony w (...) w latach 1991 - 1996), albowiem Sąd uznał, że zeznania te są obszernie, szczegółowe, wzajemnie się uzupełniają i stanowią logiczną całość z dokumentacją znajdującą się w aktach osobowych ubezpieczonego.

Za niewiarygodne Sąd uznał natomiast wyjaśnienia składane przez ubezpieczonego. W ocenie Sądu Okręgowego nie znajdują one jednak żadnego potwierdzenia w zeznaniach słuchanych w sprawie świadków, z których to zeznań jednoznacznie wynika, że sytuacje, w których trzech pracowników równocześnie obsługiwało dystrybutory były wyjątkowe i zdarzały się sporadycznie.

Słuchani w sprawie świadkowie przedstawili charakter pracy ubezpieczonego w okresie od 1991 roku do 2004 roku, a zeznania te znacząco różniły się od wyjaśnień ubezpieczonego co do faktycznego zakresu jego czynności.

Świadkowie zeznali, że ubezpieczony był obecny na stacji paliw codziennie przez około 6 - 7 godzin, przy czym głównie zajmował się dokumentacją, jedynie doraźnie pomagając im przy obsłudze dystrybutorów z paliwem, natomiast ubezpieczony utrzymywał, że przez cały okres zatrudnienia jednego dnia przez całą dniówkę obsługiwał dystrybutor, a drugiego dnia sporządzał dokumentację.

Wprawdzie z uwagi na okres zatrudnienia świadków (lata 1991 - 2004), ich zeznania nie mogą wprost podważać wyjaśnień ubezpieczonego co do okresu wcześniejszego, to jednak rzutują negatywnie na wiarygodność całych jego wyjaśnień. Sąd nie dał więc wiary wyjaśnieniom ubezpieczonego w całym zakresie, ustalając charakter jego pracy w latach 1977 - 1990 w oparciu o dokumenty załączone do akt osobowych, w szczególności pisemne zakresy czynności.

W aktach tych znajdują się oddzielne zakresy czynności na każde ze stanowisk zajmowanych przez ubezpieczonego i o ile zakres czynności na stanowisku sprzedawcy pozwalałby na uznanie pracy świadczonej w tym okresie za pracę w warunkach szczególnych to praca świadczona na stanowiskach zastępcy kierownika oraz kierownika nie miała już takiego charakteru.

W zakresie czynności sprzedawcy jako podstawowe wymieniono obowiązki związane z wydawaniem paliwa z dystrybutora. Zakresy czynności na stanowiskach zastępcy kierownika i kierownika stacji już takiego obowiązku nie wymieniają, kładą natomiast nacisk na obowiązki zarządcze biurowe.

Dlatego Sąd nie dał wiary ubezpieczonemu, że awansowanie go na stanowisko zastępcy kierownika miało jedynie charakter formalny. W ocenie Sądu I instancji zmiana zakresu czynności była bowiem tak istotna, że nie sposób uznać, iż miała obowiązywać jedynie „na papierze”.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, że w okresie zatrudnienia na stanowisku zastępcy kierownika i kierownika stacji paliw, od 1 stycznia 1980 roku do 31 grudnia 1998 roku odwołujący nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, pracy przy obsłudze dystrybutorów paliw, albowiem większość czasu pracy pochłaniały mu obowiązki o charakterze administracyjno - biurowym, a tym samym nie wykonywał on pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r., nr 8, poz. 43 ze zm.) i nie przysługuje mu prawo do tzw. „wcześniejszej emerytury”.

Zaliczenie do tego rodzaju pracy okresu zatrudnienia na stanowisku sprzedawcy od 1 sierpnia 1977 roku do 31 grudnia 1979 roku nie ma zatem wpływu na prawo do tego świadczenia.

Apelację od wyroku wniósł ubezpieczony.

Zaskarżając w całości wyrok Sądu Okręgowego zarzucił temu wyrokowi naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i błędne ustalenie, że nie spełnia warunków do otrzymania emerytury i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania poprzez przyznanie mu prawa do emerytury.

W uzasadnieniu apelujący podniósł, że powierzone mu w dniu 1 stycznia 1980 roku stanowisko zastępcy kierownika było stanowiskiem wyłącznie na papierze, ponieważ wszystkie warunki pracy i płacy pozostały bez zmian, w tym również obsługa dystrybutora stacji, a odpowiedzialność za placówkę przejmował od dopiero wtedy, gdy kierownik był na urlopie wypoczynkowym, chorował lub miał wyjazd służbowy. Dopiero po śmierci dotychczasowego kierownika apelującemu zaproponowano obowiązki kierownika stacji paliw. Przyjmując to stanowisko apelujący otrzymał zakres obowiązków, gdzie - jak podnosi - w pozycji IV pkt 3 wymagana była sprzedaż produktów ropopochodnych.

Apelujący podkreślił, że dużo przebywał w miejscu pracy po godzinach pracy, a w godzinach pracy bardzo często pracował bezpośrednio przy wydawaniu paliw zastępując pracowników w razie ich nieobecności spowodowanej urlopem czy chorobą lub w razie przysługującej im ustawowej przerwy w pracy.

Wskazał, że będąc przez 27 lat pracownikiem stacji pali wykonywał wszystkie czynności związane z działalnością handlową w tym również obsługa dystrybutora.

Zakwestionował ustalenie dokonane przez Sąd I instancji, że znaczną część czasu zajmowały mu prace administracyjno - biurowe, ponieważ wykonanie dziennego raportu sprzedaży zajmowało mu nie więcej niż 1 godzinę, a wiele czynności z wykonaniem raportu sprzedaży wykonywał dopiero po zamknięciu sprzedaży, a więc po godzinach pracy.

Z kolei kontrole, którym podlegała stacja paliw, dokonywane były bez przerywania działalności stacji.

Ponadto podkreślił, że był zatrudniony w warunkach szkodliwych na stanowisku mechanik - monter w Zakładzie (...) inż. H. J. od 7 października 1968 roku do 16 grudnia 1968 roku, w Przedsiębiorstwie (...) w C. w okresie od 23 kwietnia 1969 roku do 10 maja 1971 roku, w Cementowni (...) od 20 sierpnia 1971 roku do 30 kwietnia 1975 roku, stąd zakwestionowanie 15 lat pracy w warunkach szkodliwych jest dla niego krzywdzące.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego podlega oddaleniu. Sąd I instancji przeprowadził bowiem staranne i wyczerpujące postępowanie dowodowe, zaś ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego nie budzi wątpliwości, nie narusza zasady z art. 230 kpc, toteż Sąd Apelacyjny przyjął ją za swoją.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie jest prawo do emerytury w wieku niższym niż powszechny wiek emerytalny pracownika zatrudnionego w warunkach szczególnych. Żądanie ubezpieczonego opiera się na przepisach art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. 2009/153/1227 t.j.) w zw. z art. 32 tej ustawy i w zw. z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. 1983/8/43).

Ubezpieczony powinien był zatem wykazać spełnienie pięciu przesłanek łącznie: stażu pracy (okresów składkowych i nieskładkowych) w wymiarze co najmniej 25 lat, w tym 15 lat pracy w warunkach szczególnych, ukończenia wieku 60 lat, nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem, przy czym dwie pierwsze przesłanki winny zostać spełnione do dnia 31.12.1998 r.

Sporna w sprawie była jedynie przesłanka 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Ze świadectwa pracy wystawionego przez (...) Sp. z o.o. w upadłości w O.

w 2004 r. wynika, że ubezpieczony od sierpnia 1977 r. do 30.06.2004 r. pracował

w warunkach szczególnych jako sprzedawca paliw. Tymczasem z dowodów zebranych

w postępowaniu przed Sądem I instancji, z zeznań świadków (świadkowie pracowali na stacji paliw z ubezpieczonym zaledwie od 1991r. do 1996 r. i od 1996 r. do 2004 r.), z akt osobowych wynika, że ubezpieczony pełnił funkcję kierownika stacji i zajmował się zarządzaniem, administrowaniem i sprawami rozliczeń, a nie obsługą dystrybutorów paliwa. Na stacji były 3 dystrybutory, zaś pracowników pod kierownictwem ubezpieczonego było od 5 - 6 osób (na podstawie danych z akt osobowych). Uwzględniając nawet najbardziej korzystną dla ubezpieczonego wersję pracy - najwyżej 8 letni okres (1977 - 1984) mógłby zostać uznany za pracę przy obsłudze dystrybutora. Niemniej jednak zgodzić się należy

z konkluzją Sądu I instancji, że już z zakresu czynności zastępcy kierownika stacji paliw nie wynikało, aby praca ubezpieczonego miała charakter pracy w warunkach szczególnych

w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. Przepisy rozporządzenia bowiem przewidują w wykazie A, dziale IV pod poz. 19 prace zaklasyfikowane jako: „przetwórstwo, magazynowanie, przepompowywanie, przeładunek, transport oraz dystrybucję ropy naftowej i jej produktów” sugerując pracę (w pełnym wymiarze czasu pracy) bezpośrednio przy tych czynnościach, a zostały one uściśnione w zarządzeniu nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7.07.1987 r.

w sprawie prac wykonywanych w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego (Dz. Urz. M.G. 1987/4/7) wykonującym normę § 4 powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983 r.

W dziale IV - prace w chemii pod poz. 19 „przetwórstwo, magazynowanie, przepompowywanie, przeładunek, transport oraz dystrybucja ropy naftowej i jej produktów” nie figuruje nawet stanowisko sprzedawcy paliw, gdyż wszystkie stanowiska wymienione pod tą pozycją odnoszą się do pracy w produkcji i hurtowego transportu i przemysłowego dysponowania materiałami ropopochodnymi:

- 1) aparatowy
- 2) zestawiacz mieszanek i roztworów
- 3) piecowy w przemyśle chemicznym
- 4) stokażowy
- 5) operator urządzeń chłodniczych
- 6) operator urządzeń oddzielających
- 7) operator pomp i sprężarek
- 8) operator urządzeń rozdrabniających, sortujących i granulujących
- 9) operator urządzeń dozujących, formujących i pakujących
- 10) maszynista urządzeń przeładunkowych i układających
- 11) wagowy
- 12) pakowacz
- 13) robotnik transportowy
- 14) robotnik magazynowy
- 15) strażnik kontroler (wyłącznie w CPN)
- 16) sprzątacznik produkcyjny

Nawet jednak gdyby obsługa dystrybutora na stacji obsługi (...) spełniałaby wymogi wskazanych wyżej przepisów, to ubezpieczony już od 1980 r. nie wykonywał tej pracy, jak słusznie ustalił Sąd I instancji. Dodanie zatem okresów pracy wskazanych w apelacji i tak nie pozwala przyjąć, że warunek 15 lat pracy w warunkach szczególnych do 31.12.1998 r. został przez odwołującego spełniony.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny stwierdzając, że zaskarżony wyrok jest zgodny ze stanem faktycznym i prawnym niniejszej sprawy zaś apelacja nie zawiera uzasadnionych zarzutów orzekł jak w sentencji na mocy przepisu art. 385 kpc.

/-/ SSA J. Anzion /-/ SSA E. Piotrowska /-/ SSA M. Małek-Bujak

Sędzia Przewodnicząca Sędzia

JM